

Margus Toomla: tantsupeo lugu aitab mõista, mis on elus oluline

XII noorte tantsupeo “Mina jään” pealavastaja Margus Toomla kinnitusel tugineb seekordne tantsupidu muistendile Koidust ja Hämarikust. See on lugu igikestvate väärtuste põlvest-põlve edasikandmisest ja vastutusest selle hoidmisel.

Laulu- ja tantsupeo traditsiooni kandjateks on Toomla sõnul iga järgmine põlvkond, kes võtab hoida ja säilitada sidet varem looduga ning kanda edasi väärtusi, mille loonud põlvkonnad enne neid. XII noorte laulu- ja tantsupeol osaleja on vabas Eestis sündinud põlvkond, kelle jaoks maailm on lahti, kuid kelle juured jäävad ikka hoidma sidet selle maaga.

Millise ootusega lähed vastu XII noorte tantsupeole?

Isiklikus plaanis ootan kõige enam, et tantsuplatsil ja selle ümber tekiks kõikidel ühine hea tunne. Veel võimsam, kui see, mida oleme kogunud kahe ja poole aasta jooksul pidu ette valmistades. Teisalt loodan ka, et kõik lapsed tunneksid tantsimisest siirast rõõmu, sest nende rõõm on teistsugune ja kiirgab edasi. Soovin, et see pidu, lavastus ja lugu jääks lastele meelde. Et kümne aasta pärast meenutataks XII noorte tantsupidu kui midagi rõõmsat, helget ja positiivset.

Milline tähendus on sinu jaoks sõnapaaril “mina jään”?

Sümboolne töötus “mina jään” on justkui allkiri, mis seob meid me juurtega, ükskõik kuhu elutee meid maailmas ka viib. See on vaimne ja väärtuspõhine side Eestiga, mis sügaval südamesopis meid ikka siia tagasi kutsub ja ootab. Mulle isiklikult seostub see paljuski laulu- ja tantsupeo traditsiooni hoidmisega. Ka mina olen üks neist, kes kiires ja sageli ohtlikus ühiskonnas seda traditsiooni hoiab ja edasi kannab. Olen pidu ette valmistades mõelnud palju ka sellele, kus on minu juured. Näiteks on mulle väga lähedaseks saanud Ida-Virumaal asuv maakoht, mille on rajanud mu vanavanemad ning mida nüüd mina hooldan, et seda järgmistele põlvedele edasi kanda. See on ka minu äratundmisrõõm iseenda ja seekordse tantsupeo vahel.

Millist sõnumit XII noorte tantsupidu endas kannab?

Tantsupeo põhisõnum on rahvuskultuuri põhiväärtuste hoidmine ja põlvest-põlve edasiandmine, mida väljendatakse Koidu ja Hämariku teekonnana neljas aastaajas ehk ühes aastaringis. Pärast katsumusi pärandab Vanaisa päikese ehk kullakera kandmise ülesande noortele. See on ühtaegu nii tunnustus kui ka vastutus, milleks noored on valmis, kinnitades seda vandega “mina jään”.

See on kindlasti ka pidu, mis sündinud ajal, kui taas vajame oma juurtelt rohkelt tarkust ja jõudu, et osata hoida ja edasi kanda meie esivanemate tarkust, meie olemise viisi. See pidu aitab meil mõista, mida me elult soovime, kuhu poole tahame liikuda, millest unistada. Räägib seejuures ka sellest, kui

oluline on hoida lähedasi ja leida nende jaoks aega. Paneb mõtlema, kuidas anda endast parim, et iseenda ja oma lähedaste, aga ka ühiskonna murekohti laiemalt leevendada ja tuua sinna kõrvale rohkem rõõmu. Tantsupeo etenduses soovitan eriti tähelepanelikult kuulata just seda, mida laulavad noored peategelased. Maian Kärmas on kirjutanud liigutavad tekstid ja viisi, mis kannab endas väga olulist sõnumit. Kui seda hästi jälgida, siis jõuab tantsupeo ideele pika sammu lähemale.

Mis muudab XII noorte tantsupeo eriliseks?

Iga pidu on omas ajas eriline – need hetked, kui saame kokku ja laulame-tantsime seda, mis on meile südamelähedane, jäävad kauaks meelde. Selles on oluline osa kindlasti ka repertuaaril, mille oleme püüdnud valida võimalikult eakohase ja lõbusa, et lastel oleks hea seda tantsida. Usun, et tantsupeolt võib saada ka eraldiseisva muusikaelamuse, sest loodud on palju ilusat muusikat, mis väärib eraldi esiletõstmist. Loodan, et see jääb hiljem kõlama ka raadiotesse, tantsutubadesse või kooli aktustele, et nii seda repertuaari koos muusikaga ka pärast pidu järgmistesse aastatesse edasi kanda. Ka tantsijaid saatva elava muusikaga astume sammu lähemale sellele, kuidas oleme ajaloos tantsinud. See aitab suurendada tantsija ja muusiku vahelist kontakti. Tantsijale toob see kindlasti rohkem rõõmu.

